

CYBER

Love

VICKY DEVI SMIDT

KRABAT LETLÆST

VICKY DEVI SMIDT

CYBER
Love

ATLAS

Min telefon lyser op hele tiden.

Atlas er speciel.

Ikke som andre.

Mere klog på livet og sådan.

Og så tror hun på alt mellem himmel og jord.

Går op i klima og genbrug.

Ikke som Greta Thunberg.

Men tæt på.

Atlas har selv valgt sit navn.

Hun siger, at et atlas viser vej.

Og at en ny vej er som at få en ny start.

Det er derfor, hun har valgt at hedde Atlas.

Hun er seriøs.

Går med en halskæde.

Formet som et kort over verden.

Og så har hun smilehuller.

Det er så cute.

FACE TIME

Jeg skriver til Atlas.

Vi har aftalt at FaceTime, inden vi skal sove.

Det sitrer i min krop.

Elsker at snakke med hende.

”Er du klar?” spørger jeg.

”Ja,” svarer Atlas.

Det giver et sug i maven, hver gang jeg ser Atlas på skærmen.

Hun er altid smuk.

Har let til latter.

Og en mild stemme.

”Du bestemmer, hvad vi skal tale om i dag,” siger hun.

”Gør jeg?” spørger jeg.

Vi taler i over to timer.

Om klima og en masse andet.

Tiden flyver.

”Du er så dejlig,” siger jeg.

Atlas bider sig i læben.

Drejer sit ansigt på skrå.

Ser ned.

Ser op.

Atlas er perfekt.

De brune øjne har samme form som mandler.

”Tak,” svarer hun.

Bare hun siger i lige måde.

”Du er da også okay,” siger hun.

Hendes kinder blusser op.

Hun kører en hånd gennem det brune hår.

Ryster det på plads.

Jeg har læst, at piger rører ved deres hår, hvis de kan lide en dreng.

Min krop er ved at bruse over.

Hun rørte ved sit hår.

”Ved du godt, at der er under to døgn til, vi skal ses?”
siger jeg.

”Glæder mig,” siger hun.

Vi får sagt farvel sådan cirka ti gange.

Har aldrig mødt en pige som Atlas.

Det er, som om jeg kender hende.

Og at vi allerede hører sammen.

”Vi ses,” slutter jeg.

Skærmen bliver sort.

Alt snurrer rundt.

Jeg kan ikke tænke klart.

Overdrevet lykkelige.

EKSKÆRESTE

Hvor heldig har man lov at være.

Jeg sukker dybt foran spejlet.

Forelskelse er som en rus.

Jeg lægger hånden på mit bryst.

Mor råber inde fra soveværelset.

”Klokken er mange, min skat!

Er det ikke lidt sent?”

Nogen hoster.

Det er en mand.

Jeg smiler for mig selv.

Mor tysser.

Tror de, jeg er fem år?

Jeg har da luret, at mor får besøg sent om aftenen.

Det er okay.

Jeg har allerede stalket ham på SoMe.

Navnet, Jørgen, er okay sympatisk.

”Ved det godt!” råber jeg tilbage.

”Sov godt!”

Jeg sætter tandbørsten til opladning.

Kører en hånd over mine biceps.

Tjekker næsebor for hår.

Smiler til spejlet og går ind på mit værelse.

Jeg stiller min guitar ved siden af min seng.

Kravler ned under dynen.

Piller lidt ved min diller.

Snuser til et par fingre.

Mine næsebor trækker sig sammen.

Emma, min eks, sniger sig ind i mine tanker.

Det må være den dårlige lugt.

Emma græd, dengang jeg slog op.

Skolens kantine var ikke helt tom.

Nogle af de andre elever stirrede.

Ved godt, at det var dårlig stil at slå op der.

Min hals var tør.

Jeg *ville* gerne græde.

For ikke at virke som en kold skid.

Jeg sukker dybt.

Lægger mine hænder over dynen.

Kalle døde.

Min lillebror.

Og nu kan jeg ikke græde mere.

Mine følelser forsvandt.

Noget blev væk.

Ild blev til aske.

Jeg mærker et stik i mit indre.

PRESSER Kalle ud af mine tanker.

Som det sidste vand i en klud.

Jeg kysser Atlas' lille mund på min skærm.

Kører en let finger hen over næsen.

Jeg er varm.

En ild er tændt indeni.

For første gang siden Kalle var i verden.

Jeg falder hen i de sortbrune øjne.

Hvordan kan man være så dejlig?

Jeg kommer i tanke om klokken.

Og at vi snakkede i over 2 timer.

GISP.

Allerede langt over midnat.

Jeg må sove.

Det bliver awesome at se Atlas for første gang IRL.

Skal jeg have kondomer med?

Jeg slår en hånd ned på dynen over mine tanker.

Drop det, Lukas.

Atlas er ikke sådan en pige.

Jeg vil vente på Atlas.

Lige så længe det tager.

Men måske jeg får et kys?

VICKY DEVI SMIDT

Vicky Devi Smidt (f. 1977) er uddannet skolelærer samt designer indenfor beklædning.

Skrivningen har siden barnsben givet hende ilt. Som niårig skrev Vicky i en dagbog, at hendes største drøm var at skrive bøger. Den drøm gik i opfyldelse, da hun blev 41 år, og hun er fortsat lige siden. Hun dedikerer alle sine bøger til sin søn, Max Ruben Smidt.